

UNA BIBLIOTECA ALS ESTELS

Mentre la Bella Dorment dormia, l'Àlicia queia per la llodriguera i els Tres Porquets fugien del llop, un nen de cabells rossos com la sorra de la platja i uns ulls marrons com la xocolata dibuixava un coet. Estava assegut al seu escriptori antic de fusta, amb un llum il·luminant dèbilment el full blanc on cada cop es definien més els traços a llapis que feia. Al darrere hi havia el llit amb uns llençols blancs com els núvols i un petit os de peluix recolzat al coixí, esperant a la nit per acompanyar en els somnis al seu amic Jordi. Al final de l'habitació hi havia una finestra per la qual entrava la llum de la Lluna en aquelles hores del dia i una petita llibreria carregada de còmics d'Astèrix i Obèlix, novel·les de misteri de l'Agatha Christie, la trilogia dels Jocs de la Fam, i altres llibres d'autors coneguts com J. R. R. Tolkien, J. K. Rowling, Roald Dahl i Lewis Carroll entre d'altres.

Després de sopar un bistec de vedella acompanyat d'una amanida de pasta, en Jordi va tornar a la seva habitació i es va ficar al llit, abraçant el seu osset de peluix i es va adormir. Mentre dormia, el coet que havia dibuixat feia una estona va començar a prendre forma i a sortir del paper. Al principi semblava un coet de juguina on pogués viatjar el company de somnis del nen però cada cop es feia més gran i quan en Jordi es va despertar a mitja nit, va poder veure un coet espacial de la mida justa perquè hi entrés ell. Va aixecar-se i va obrir la porta que el conduïa al interior. La va tancar darrere seu i va començar a volar i a volar, com si no hi hagués sostre, com si no hi hagués límits. Al cap d'un instant, va apropar-se a la finestra rodona que hi havia a un dels laterals. Molt a poc a poc, amb l'instint obert perquè sabia que allò que hi havia darrere el vidre no seria la seva habitació i no s'equivocava. Va poder veure un cel infinit, ple d'estrelles. Cap racó quedava buit; planetes grans, petits, màgics, misteriosos,... Però el coet no va aterrar en cap d'aquells planetes. Va escollir-ne un on es podia contemplar l'espai com si fos el cinema de la rambla, sí, aquell on anava amb la seva germana gran a veure pel·lícules de tot tipus i menjaven les crispetes salades de mantega. El terra estava format per una gran catifa de pàgines de llibres d'aventures i fantasia. També hi havia cases i castells, però fets de cartró. En aquell lloc només hi havia una criatura màgica, un drac que parlava però que no sabia llegir.

En Jordi caminava pels carrers deserts. No feia ni una mica d'aire, no es sentia ni un sol so. Res que pogués despertar als personatges ocults en les pàgines del terra. El drac també caminava per allà, silenciós, amb moviments lents. Al girar una cantonada es van trobar els dos de cara i es van espantar. Al cap d'un moment en Jordi estava a punt de fugir corrents quan el drac màgic va esbossar un somriure simpàtic cap a ell. No van dir res, tan sols es van asseure en dos petites muntanyes de llibres que hi havien a prop d'un castell. Va ser aleshores quan el drac va decidir dir les primeres paraules i explicar-li a en Jordi que volia aprendre a llegir, però que no tenia a ningú per ensenyar-li. Estava molt trist. Tota la seva vida vivint entre llibres i no tenia cap altra distracció que contar les estrelles del cel i passejar pels carrers del poble de cartró. En Jordi va agafar un dels llibres sobre els que estava assegut i va començar la seva feina aquell petit món, ensenyar a un drac a llegir. Als contes de fades els dracs són dolents però aquest era el millor amic de les princeses, prínceps, reis i reines, a més d'un boníssim alumne. De seguida se'n sortia amb una oració, que es va convertir en una pàgina que va acabar en un llibre sencer. En Jordi havia de tornar a casa, i el drac va dir-li que algun dia tornarien a veure's.

Al matí següent, en Jordi es va despertar al seu llit, cobert pels blancs llençols, amb el seu amic os al costat. Va pensar que tot havia estat un somni. La mare el va cridar per baixar a esmorzar però al seu escriptori alguna cosa el va cridar l'atenció. En veure el paper on hi havia dibuixat el coet se'n va adonar de que aquest ja no hi era i que en el seu lloc hi havia el dibuix d'un drac llegint.